

Judith forever

Michael Joseph

DEEL I

Op een dag verscheen uit het niets een vrouw met gitzwart krullend haar op het scherm van haar videofoon. Judith vroeg zich af wat die onbekende vrouw bij haar had te zoeken. Wie belt er nu bij een wildvreemde aan als het reeds donker is? En vooral het feit dat zij dit niet had verwacht stoorde haar. Zij hield er altijd van om duidelijke afspraken te maken zodat zij zich mentaal als het ware kon voorbereiden op het betreden van de buitenwereld. Omdat het een jonge vrouw was nam Judith de hoorn dan toch van de haak en vroeg met wie zij de eer had:

“Excuseer me voor het storen maar ik ben mijn GSM kwijt en zou dringend moeten telefoneren.”

Dit leek Judith wel een enigszins plausibele reden. Zij keek nog eens goed of die vrouw daar wel alleen stond en liet haar dan naar boven komen.

“Ok. kom maar naar boven. Tweede verdieping.”

Toen Judith haar dan in levende lijve voor zich zag staan was zij aangenaam verrast. Zij zag nu dat deze onbekende vrouw een mooi gezicht had met donkere, intense ogen. Ook kwam zij vriendelijk over maar wel met een licht ondeugend lachje. Dat was haar direct opgevallen. En wat haar vooral intrigeerde waren die fonkelende ogen, alsof er licht uitstraalde. Het leek wel of die glansden. Judith's nieuwsgierigheid was gewekt.

“Excuseer me nogmaals dat ik je 's avonds zo maar kom storen.”

“Het geeft niet. Kom maar binnen” was het enige wat Judith zei. Omdat zij van oordeel was dat men 's avonds niet zomaar moest komen aanbellen was zij vast van plan om de ander het maar eens te laten uitleggen wat haar had bezielde.

“Om met de deur in huis te vallen, ik ben Leila. Mijn achternaam laat ik maar zo want die is voor de meesten te moeilijk om uit te spreken. Zoals ik al zei, toen ik hier in de buurt was en ik zag dat er hier nog licht brandde, kwam het in me op om ergens aan te bellen na eerst gekeken te hebben of er wel een naam van een vrouw op het naamplaatje vermeld stond.” Dit leek Judith nogal logisch te zijn.

“En ik val dan ook maar met de deur in huis, mijn naam is Judith.”

Judith was ondertussen vriendelijker geworden zodat Leila zich meer op haar gemak begon te voelen. Al is dat nogal relatief in haar geval want zij voelde zich meestal overal thuis.

“Omdat je hier komt om dringend te bellen, zie hier mijn GSM.”

“Dank je, ik heb me dan toch niet vergist door zo maar louter toevallig in dit appartementsgebouw te komen bellen.”

“Als je wilt mag je telefoneren in de badkamer, ik hoef je gesprek immers niet te volgen.”

“Dat is zeer lief van je” zei Leila en ze verdween in de badkamer.

Dit gaf Judith een paar ogenblikken de tijd om over het gebeurde na te denken. Zij vroeg zich af waarom die Leila juist bij haar was komen aanbellen, er waren in de buurt toch wel appartementen genoeg. Onwillekeurig dacht zij terug aan die keer toen een goede vriend van haar plotseling voor haar deur stond. Zij was al jaren goed bevriend met hem geweest, hij was nooit onverwachts komen aanbellen en toen ineens stond hij daar voor haar videofoon. Zij kon niet anders dan hem binnen laten want zij was er zeker van dat hij had gezien dat het licht nog brandde in haar living. Nog verrassender was dat hij

na een tijdje opstond, naast haar plaats nam en haar zijn liefde verklaarde. Meer nog, hij boog zich naar haar toe en was haar beginnen kussen. Compleet verbouwereerd had zij in het begin niet gereageerd, het was pas na een tijdje dat zij hem voorzichtig van zich af begon te duwen. Echter zonder resultaat, hij bleef haar maar kussen en had ondertussen naar één van haar borsten gegrepen. Omdat zij dit wel wat te ver vond gaan stond zij bruusk op en was erg boos geworden.

“Wat bezielt je eigenlijk? Ben je dronken of wat? Dit had ik toch nooit gedacht van jou. Het is toch niet omdat we zulke goede vrienden zijn dat ik verliefd op je ben!”

Haar vriend wist eerst niet goed wat zeggen waarna hij enigszins heftig antwoordde: “Als het zo zit dan hoeft het voor mij niet meer. Het zal dan wel de laatste keer geweest zijn dat je me hebt gezien” waarop hij naar de voordeur stapte, buiten ging en die vervolgens met een knal dichtsmiet. Verbaasd was Judith achtergebleven, niet goed beseffend wat haar was overkomen.

Na een paar minuten kwam Leila terug uit de badkamer en gaf de GSM aan Judith.

“Dank je.”

“Zonder dank.” Nu die Leila hier toch was en zij haar op het eerste gezicht sympathiek vond, besloot zij om haar iets te drinken aan te bieden.

“Wat drink je?”

Judith haalde een fles sherry uit de ijskast en ook wat rode porto.

“Ik was zoals gezegd op weg naar het centrum. Mijn auto heb ik aan dat kleine parkje daar gestationeerd hier niet ver vandaan.”

“Dan is het nu nog een kwartier te voet van hier. Maar blijf gerust nog wat zitten. Zal ik wat muziek laten horen? Welk genre? Of is dat gelijk?”

Leila gebaarde dat het haar eender was waarop Judith muziek van Elvis Presley in de CD-speler stak.

“Prachtig, deze zanger heb ik al zo lang niet meer beluisterd. Wat een mooie stem had hij toch. Ik laat deze CD regelmatig spelen. In mijn geval is het muziek waar ik in gelijk welke gemoedstoestand kan naar luisteren. Zijn warme en dynamische stem bestendigt zowel mijn geluksmomenten als het mijn inzinkingen opfleurt. Een zanger voor elke dag als het ware!”

Leila reageerde daar niet op maar luisterde aandachtig en dronk haar sherry bijna ineens half leeg. Dat belooft, dacht Judith. Maar terzelfdertijd maakte zij bij zichzelf toch de bedenking dat zij die jonge vrouw sympathiek vond, niet alleen dat, zij was ook erg mooi en bezat een grote sensuele uitstraling. Zij glimlachte naar haar. Leila voelde zich daar reeds thuis. Alsof zij daar al uren had gezeten.

*

Na een paar minuten was het glas van Leila leeg. Eerst leek het alsof Judith dit niet had gezien maar na een tijdje vroeg zij toch of zij nog een tweede wilde.

Die ging daar aanstonds op in, iets te vlug, dacht Judith. Die Leila was blijkbaar iemand die graag alcohol dronk.

Judith schonk haar een tweede glas sherry in. Het stoorde haar niet, hoezeer het haar in het begin tegen de borst had gestoten dat deze wildvreemde vrouw zo maar was komen

aanbellen. Meer nog, zij voelde zich ineens geïntrigeerd door haar. Haar zo te zien Arabische uiterlijk maakte het allemaal nog intrigerender.

Ook het tweede glas van Leila was tamelijk vlug leeg. Judith die porto dronk had haar tempo gevolgd.

Ondertussen luisterden beiden naar Elvis Presley.

“Woon je hier al lang?” vroeg Leila ineens.

“Zo een twintig jaar.”

“Dat begint al te tellen.”

“A propos, nog een glaasje? Nog een geluk dat de flessen met moeite aangeraakt waren. Want andere drank heb ik niet in huis.”

“Graag. Sherry kan ik blijven drinken, al is dit wel een dichterlijke overdrijving.”

Judith schonk haar glas weer vol en vulde het hare wat bij want zij had het tempo van Leila niet kunnen bijhouden. Zij dronk dan wel graag een glas maar toch niet zo vlug. Daarenboven begon de alcohol stilaan naar haar hoofd te stijgen. Zij wilde zich niet te veel laten gaan. In tegenstelling tot haar had Leila daar zo te zien geen moeite mee.

Op een bruiske manier stond Leila ineens op. “Ik krijg zin om te dansen, toch als ik zo een slow hoor.”

Judith keek eerst verbouwereerd toe. Wat haalt die nu in haar hoofd? Toch besloot zij om ook op te staan. Zij namen elkaar voorzichtig, bijna beschroomd, vast en dansten een slow sur place. Doorheen haar zomerse jurk voelde Judith de warmte van Leila's lichaam. Het leek wel alsof zij voor een kachel stond. Zij begon zich een en ander af te vragen. Was het wel toeval dat die Leila hier ineens kwam bellen? Of kende zij haar, Judith, van ziens? En als die Leila haar kende, van waar en hoe kende zij haar? Deze vragen spookten door het hoofd van Judith omdat zij heel deze toestand toch maar raar vond. Een wildvreemde vrouw die een uur geleden was komen aanbellen danste nu ineens met haar. En er was nog iets dat haar gaandeweg was opgevallen: die jonge vrouw met het mooie gezicht bezat ook een prachtig lichaam. Judith begon het eveneens warm te krijgen en geholpen door Elvis drukte zij zich dichter tegen Leila aan. Nu pas begon zij echt te zweten. Al vond zij dit niet onaangenaam. Plots voelde zij hoe een hand doorheen haar haar woelde op een zachte en tedere manier. Dat gebaar van Leila was zo sensueel geweest dat Judith een siddering door zich heen voelde gaan. Wat gaat hier nog allemaal gebeuren? Toch lukte het haar niet, of had zij de moed niet, om zich los te rukken van die betoverende vrouw.

“Wat ben je mooi” werd er in haar oor gefluisterd.

“En jij dan!” Deze woorden ontsnapten haar bijna willens nillens. Maar na die twee porto's was het haar al om het even wat er verder gebeurde. Zij liet zich meedrijven met wat zich aandienende, wat dat dan ook was. En dat het heel wat was werd zij meer en meer gewaar. Hoe was het toch mogelijk om in zo een situatie verzeild te geraken en het dan nog aangenaam te vinden ook????! Het leek haar alsof zij droomde. Dit kon toch niet!

Hoe was die onbekende vrouw nu juist bij haar terecht gekomen? En vooral, waarom? Wat was haar bedoeling?

Opeens rinkelde de telefoon. Leila liet Judith los en zocht in haar handtas naar haar GSM. Judith had dit alles met verbazing bekeken. Die Leila was komen aanbellen omdat zij haar GSM kwijt was en nu bleek die in haar handtas te zitten! Ofwel had zij gelogen ofwel had zij haar GSM zo goed in haar handtas gestopt dat zij hem niet meer

had teruggevonden. In het eerste geval was zij onbetrouwbaar, in het tweede geval erg slordig. Judith hoopte dat het laatste waar was.

“Ik dacht echt dat ik hem thuis had laten liggen. Ik was daar zo vast van overtuigd dat ik zelfs niet in mijn handtas heb gekeken. Echt waar!”

Ik zal het maar geloven, wilde Judith antwoorden maar zij zweeg.

“Judith, het spijt me, maar ik moet nu gaan want mijn zus wist zo juist te melden dat zij voor de deur van mijn huis staat. Of ik niet kan komen?”

“Geen probleem, Leila.”

Leila nam haar handtas, gaf Judith een hand en vertrok.

Judith realiseerde zich hoe zij bijna uit een droom ontwaakte. Was dit wel echt gebeurd? En wie was die Leila eigenlijk? Zij wist nu nog niets. Of toch, Leila had zich erg aangetrokken gevoeld tot haar, dat leed geen twijfel. Zelf moest zij bekennen dat zij die Leila ook de moeite waard vond. Die danspasjes op de muziek van Elvis Presley waren haar eigenlijk wel goed bevallen. Hoe had het zo ver kunnen komen? De enige verklaring hiervoor kon alleen maar zijn dat er van die Leila een grote innerlijke kracht was uitgegaan waardoor zij alle weerstand had laten varen, weerstand die zij normaal gesproken wel zou hebben gevoeld in een gelijkaardige situatie. En er was haar nog iets opgevallen: Leila had naar haar op ondeugende wijze geknipoogd, het was die knipoog die haar volledig had doen smelten.

*

Op een dag werd Judith op haar vaste telefoon gebeld.

“Hallo, hier Leila, je weet het misschien nog van die keer toen ik bij jou op bezoek was?”

“Zeker weet ik dat nog.” Judith had immers na dat onverwachte bezoek bijna doorlopend aan die Leila gedacht tot het haar bijna de strot uit kwam.

“Zou het voor jou passen om eens op een avond af te spreken? Bij mij of op café? Het is me gelijk.”

“Ik ga graag naar een gezellig praatcafé. Je hebt er muziek die niet te luid staat zodat we wat kunnen kletsen. Want eigenlijk weet ik niet veel over jou. Of liever gezegd, ik weet helemaal niets over jou, alleen dat je naam Leila is.”

“OK. Waar en wanneer? Morgen, overmorgen? Zeg maar.”

“Morgen is goed. In het centrum van de stad is een gezellig café: ‘De Zonneklopper’. Weet je waar dat is?”

“Ja. Om acht uur?”

“In orde, ik verwacht je daar.”

Judith verbaasde zich er weer over hoe vlug die afspraak geregeld was. Dat was erg vlot gegaan. Die Leila was er blijkbaar erg voor te vinden om haar beter te leren kennen.

’s Anderendaags vertrok zij om kwart voor acht. Het was iets minder dan een kwartier wandelen dus dan zou zij goed op tijd zijn. Rond acht uur was zij ter plaatse. Tot haar verbazing stond Leila haar reeds op te wachten. Zij was daar enigszins over verbaasd omdat zij de indruk had gekregen dat die Leila nogal aan de nonchalante kant was.

Judith gaf haar een hand.

“Op dit uur zal er nog plaats genoeg zijn zodat we kunnen kiezen waar we willen zitten.” Judith besloot om het gesprek te beginnen al was dat niet haar gewoonte, zij die altijd wachtte tot een ander begon te spreken. Maar in dit geval voelde zij zich gestimuleerd om enigszins uit haar cocon te breken.

“Hoe gaat het met jou? Ik verbaas me er nog altijd over hoe ik in contact ben gekomen met jou.”

“Gek hé. Of liever, cool. Mij heeft het verwonderd dat er dan toch iemand de deur heeft geopend. Zeker als het donker is moet men daar tegenwoordig niet te snel meer op rekenen.”

“Je zag er nogal ongevaarlijk uit! Daarom dus.”

“Dat was ik ook. Of toch tot op zekere hoogte!”

Leila had hierbij weer ondeugend geglimlacht.

“Laten we eerst maar iets drinken. Ik heb zin in een mojito. Met dit warme weer is dat dat verfrissend drankje.”

“Nu je het zegt, voor mij dan ook.” Judith deed teken naar de kelner en bestelde twee mojito’s.

“Een paar dagen geleden kende ik je nog niet en nu zitten we hier al samen op café. Wie had dat gedacht?”

“Het kan verkeren..... enzovoort. Je weet wel. Een afgezaagde uitdrukking als je het mij vraagt maar één die men toch altijd kan gebruiken.”

“Ja, zo zijn er veel van die uitdrukkingen die eigenlijk clichés zijn maar toch altijd bruikbaar.”

Leila zat ondertussen naar Judith te kijken.

De kelner bracht de mojito’s en Leila betaalde. Verveeld reageerde Judith met: “De volgende mojito’s zijn op mijn kosten. Of een andere drank natuurlijk. Je kiest zelf maar.”

“Neenee, ik weet nu al dat ik het bij een mojito ga houden.”

Toen Judith een onderlegger onder haar glas plaatste raakte zij per ongeluk de hand van Leila aan die zich in het geheel niet wegtrok maar eens glimlachte. Leila stak direct van wal: “Wat doe jij eigenlijk in het leven?”

“Ik werk in een fotolabo. Men ontwikkelt daar films en drukt er foto’s af tot de grootte van een poster. Ik heb daar geen erg belangrijke functie. Ik moet gewoon die negatieffilms per zes knippen, ze in een negatiefhouder steken en dan in een enveloppe. Niet erg moeilijk zoals je wel kunt raden.”

“Inderdaad, erg zwaarwichtig lijkt je werk niet te zijn.”

“Denk niet dat ik geen diploma heb maar met het diploma dat ik in het land van herkomst had kan ik hier niet terecht. Ik heb een opleiding gehad als lerares.”

“Uit welk land ben je dan afkomstig als ik dat vragen mag?”

“Uit Hongarije”

De ogen van Leila lichtten op bij het horen van dat woord. Judith die die enthousiaste reactie had gezien begon al te denken dat die Leila ook uit dat land afkomstig was maar al vlug beseftte zij dat dit eigenlijk niet kon want daarvoor zag zij er te Arabisch uit.

“Cool” was haar enige commentaar.

“Het is maar hoe je het bekijkt, reageerde Judith, als buitenstaander of als Hongaar. Mij lijkt het ook fantastisch om Vlaming te zijn maar misschien heb jij het daar moeilijker